

SEXTAnt



Milé čtenářky a čtenáři,

ani v této nelehké době, kdy většina z nás musí zůstat doma, nesmíme přestat myslet na život bez karantény, bez omezení. Ano, není to lehké, z masmédií se na nás denně valí tuny informací o tom, kolik nových případů nákazy přibýlo v republice, kolik je vyléčených, kolik zemřelých. Doufám, že se na nás nebudete zlobit, když bude i několik našich článků o tomto tématu. Pro váš klid ale musíme uvést, že každý k němu přistupuje zcela odlišně.

Neměli bychom ale propadat skepsi. Časem se život v republice vrátí k normálu, podle expertů do pár měsíců. Sice pravděpodobně hranice ještě nějaký čas zůstanou zavřené, ale pokud je to pro dobro věci, musíme si na chvíli dovoleně v cizině odpustit. Nyní máme čas přemýšlet o tom, jaký bude svět a potažmo lidé po pandemii. Ano, bude jiný. Ale je jen na každém z nás, aby jiný znamenalo lepší. To po nás všech ale chce vnímat svět nyní kolem nás ještě důkladněji než kdy dřív. Všímejme si těch, kteří v této době skutečně dělají vše pro zlepšení situace. Kterí se snaží do těchto smutných dní vnést optimismus. A ty oceňme nejen teď, ale nezapomínejme jejich jména po skončení tohoto období. Jsou to hrdinové (ne)všedního dne a každý z nich by zasloužil vyznamenání.

Na konci každého roku si mnoho lidí do roku nového něco přeje. Rok 2020 nám zdaleka ještě nekončí, ale dovolím si mít jedno přání ke konci epidemie, vyslovím ho tedy předem. Buďme více národ soudržný, ostražitý, optimistický a obětavý. Vyplatí se to v kritických časech, o to více v těch klidných.

Přeji vám příjemné čtení a pevné zdraví,

Oldřich Wolf

šéfredaktor

Obsah čísla:

Do nového desetiletí zatím jen s rouškou	3
Zero Waste Lifestyle	5
Nebojme se dělat chyby!	6
Jak to bude letos s maturitami?	8
Parazit společnosti	9
Co budu dělat sám s volným časem?	11
Meme	13

Do nového desetiletí zatím jen s rouškou

Lucie Mrázková

Rok 2020. Pokládán za magický, díky číslicím, které ho tvoří. Avšak již v prosinci 2019, se v Číně, v provincii Chu-pej ve městě Wu-chan objevuje nový vir. Na člověka se přenesl z divokých zvířat, jmenovitě z netopýrů, které se společně s mořskými plody a ostatními druhy masa prodávají na wuchanském tržišti Chua-nan. Nikdo však netuší, že tento vir se stane pro statisíce, možná i miliony lidí osudným.

Na přelomu prosince 2019 a ledna 2020 byla přijata nemocnicí Tin-jin-tchan prvotní skupina 59 možných nakažených. Projevoval se u nich jako klasický zápal plic. U 41 z přijatých byl nález nového viru potvrzen. A právě dvě třetiny jsou spjaté s již zmíněným wuchanským tržištěm.



Dne 9.1. 2020 umírá v Číně první nakažený pacient. Čínští vědci u něj potvrzují objev nového typu nemoci, pojmenovaný 2019-nCoV, později SARS-CoV-2, nebo také COVID-19, velmi podobný již předchozím virům SARS a MERS. Jakmile Světová zdravotnická organizace (WHO) přijala výsledky genového sekvenování, jež značí souhrnný termín pro biochemické metody, jimiž se zajišťuje pořadí nukleových bází v sekvencích DNA, umožnila laboratorům po celém světě vytvořit specifické testy na diagnostiku viru.

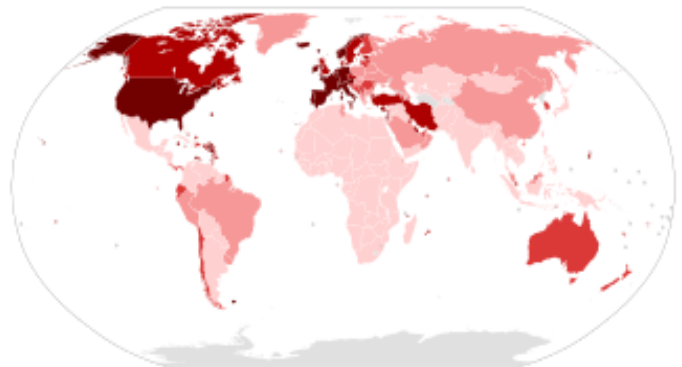
Již 12. ledna existovalo 1 723 případů nakažených a stále se objevovaly další. 18. ledna se již jednalo o více než 4 000 nakažených. Vir se velmi rychle šířil z pacientů na lékaře, jelikož byli doktoři i sestry chráněni pouze obyčejnými rouškami. Každým dnem přibývá tisíce nakažených. Případy se objevují už i mimo pevninskou Čínu.

První případy jsou zaznamenány v Thajsku. Později se přidává Japonsko, Thaj-wan, USA či Singapur. 23. ledna se pak dostává i do Evropy, konkrétně do Německa a Francie. Nejvíce je nakažených však stále v Číně.

30. ledna 2020 byl Světovou zdravotnickou organizací vyhlášen globální stav zdravotní nouze. Jedná se o prohlášení o mimořádné události, která představuje zdravotní riziko pro státy v důsledku mezinárodního šíření nemocí. Od států je požadována rychlá reakce.

Virus se však dále šíří. 31. ledna se s ním začíná potýkat Itálie. V Římě jsou pozitivně testováni dva čínští turisté. Prvním ohniskem nákazy se stala Lombardie, kde bylo 21. února potvrzeno 16 infikovaných. Nemocnice byla následující den izolována. Avšak zdravotníky potřebovala. Proto vedení nemocnice povolalo všechny, i infikované zdravotníky, zpět do práce. Díky tomu se koronavirus začal šířit na další pacienty. Potvrzeno 60 infikovaných a první zemřelí. Epidemie dostala v Itálii velmi rychlý spád. Počty nemocných a zemřelých velmi rychle rostly. 8. března je vyhlášena premiérem Giuseppe Contem karanténa v Lombardii a ve 14 provinciích v regionech Emilia-Romagna, Piemont, Benátsko a Marche s platností do 3. dubna. Kvůli dřívějšímu úniku informací začali lidé ze severu země cestovat

za příbuznými na jih. Čímž došlo k dalšímu šíření nákazy. Premiér byl donucen vyhlásit 10. března karanténu pro celou zemi. Opatření jsou zpřísnována. Dne 12. března byly uzavřeny restaurace a obchody, s výjimkou prodejen s potravinami a lékáren. Nadále pak byla pozastavena veškerá postradatelná výroba a dochází ke zpřísnění omezení venkovního pobytu. Také byly přerušeny přímé letecké spoje s Čínou. 19. března se Itálie řadí jako první v počtu obětí na světě a stává se odstrašujícím příkladem ostatním zemím.



11. března prohlašuje WHO šíření koronaviru za pandemii a následně 13. března je Evropa vyhlášena za hlavní epicentrum nákazy.

Způsob přenosu z člověka na člověka je společně s příznaky velmi podobný chřipce. To je také jeden z důvodů, proč lidé tento vir podceňují. Koronavirus se řadí mezi takzvané kapénkové infekce, které jsou přenášeny vzduchem. Z člověka na člověka se přenáší po úzkém kontaktu, například když nakažená osoba mluví, kýchá či kašle. Mohou však být přenášeny i dotykem. Pokud si například nakažený kýchne do dlaní, poté se jimi dotkne okolních předmětů či osob, je nemoc šířena. K přenosu může také docházet prostřednictvím kontaminovaného okolí. Kapénky, které infikovaný šíří například při mluvení, mohou přistát na telefonu, zábradlí, oblečení atd. čímž se stávají rizikovými všechny předměty. Tím, že pak neinfikovaný člověk na daný předmět sáhne, následně si pořádně neumyje ruce a sáhne si na obličej dochází k přenosu viru.

Jak však zjistíme, že jsme se právě koronavirem nakazili? Mezi nejčastější příznaky se řadí vysoká horečka, suchý kašel, silná dušnost, bolest v krku, hlavy, kloubů a svalů a také únava. Naopak mezi ty méně časté se řadí zimnice, závratě, zvracení a průjem. Avšak ne každý, kdo trpí některým z těchto příznaků, musí být nakažen. Proto je nutné kontaktovat svého lékaře a po jeho následném vyhodnocení případně podstoupit test na nemoc.

Nyní se na koronavirus již potencionální lék našel. Jedná se o Remdesivir, který vyvinula americká společnost Gilead Sciences. Lék byl určen k léčbě infekcí způsobených viry Ebola a Marburg. Ukázalo se však, že je účinný i proti jiným RNA virům, a to včetně koronavirů. Zda však jeho účinky budou zabírat proti onemocnění COVID-19 se zatím testuje. V Číně a Asii se zase testují jiné léky s obdobným složením.



Jak dlouho nás bude tento typ viru ještě sužovat, se zatím neví. Všichni, ale doufají v co nejdřívější zlepšení situace a následné ukončení pandemie. K tomu můžete pomoci i vy. Stačí si jen pořádně umývat ruce, vycházet ven pouze v opravdu těch nejnutnějších případech, nosit roušky a dodržovat vládní nařízení. Nechceme v šíření následovat příklad Itálie.

ZERO WASTE LIFESTYLE neboli život bez odpadků

Karolína Náplavová



Rozhlédli jste se někdy kolem sebe a viděli tu spoušť na naší planetě, kterou vytváříme každý den? Zkusili jste se podívat někdy po cestě domů kolik odpadků válejících se na zemi uvidíte? Naše planeta, náš domov je ničen každým dnem čím dál tím více. Mnohdy si ani neuvědomujeme, jak malé kroky stačí. Každý den můžeme jen malým ústupkem pomoci.

Fenomén „zero waste“ v poslední době snad zachytil téměř každý. Co to vlastně „zero waste“ je? Je to označení pro životní styl, kdy podporujeme opětovné využívání všech zdrojů bez tvorby odpadků. Co tedy můžete dělat? Nabízíme pár základních rad.



Pokaždé, když jdete do supermarket, si vezměte vlastní tašku. K čemu je vám plastový sáček, který po jednom použití vyhodíte? I potraviny si můžete dát do vlastní plátěné tašky. Dnes už i leckteré maloobchody takovéto sáčky poskytují, navíc při jejich použití můžete za zboží dostat slevu.



✓ Místo plastových brček můžete omezit úplně jejich používání, a nebo se dají za velmi dobrou cenu pořídit brčka kovová. Ty po použití dáte jednoduše do myčky a můžete vesele upíjet dál.

✓ Kolik si myslíte, že za život použijete zubních kartáčků? Zubní kartáčky jsou další zbytečný plastový odpad. Nyní můžete vyzkoušet bambusové kartáčky, které jsou v přírodě 100% rozložitelné a navíc černé štětinky vznikající karbonizací bambusu pomáhají bělit zuby.



Jste milovníci čajů? Ve všech supermarketech si můžete koupit čaje v sáčkích, ty ale mohou uvolňovat až miliony mikroplastů. Zkuste raději sypané čaje, tím se vyhnete spoustě zbytečného odpadu.

✓ Nakupování v „sekáčích“, secondhand obchodech, je nejlepší co můžete udělat. Nejen, že půjde oblečení znovu do oběhu, ale vyjde vás to i levněji. Spousta módních trendů se vrací, tu samou bundu si můžete koupit v sekáči za 40 korun, nebo za 700 a podporovat velké obchodní řetězce a tím i využívání levné pracovní síly.

✓ Jako žena spotřebujete během života obrovské množství tamponů nebo vložek. Namísto toho se dá pořídit tzv. menstruační kalíšek, který je vyroben z měkkého antialergenního silikonu. Je ekologický a dá se znovu použít.



✓ Recyklujte! Přece jen vytřídit plast a papír ve vaší domácnosti zabere méně času než rozložení sáčku pohozeného v přírodě.



✓ Plánování jídelníčku může omezit zbytečný odpad. Pak koupíte pouze to, co doopravdy potřebujete, a nedejte k vyhazování prošlého jídla.



✓ Poříďte si láhev na pití a noste ji u sebe. Nebudete pak muset kupovat balenou vodu v plastových lahvích.

Nebojme se dělat chyby!

Sára Sadílková

Když jste zavření doma, izolovaní od všech kromě vaší rodiny či někoho blízkého, kteří vám po chvilce přijdou taky jako cizí, protože vám lezou na nervy, a nejste úplně studijní typ, takže netrávíte každou minutu svého volného času tím, že děláte úkoly, kterých je tak moc, že není v lidských silách je stihnout do týdne, začnete přemýšlet. Hlavně jedinci, co jsou více introvertní, začnou přemýšlet. To je můj případ. A o čem jiném můžete v dlouhé chvíli přemýšlet než o smyslu života. Hodně doporučuji... Je to samozřejmě velmi subjektivní (tenhle odstavec čtu asi po padesáté a vždy místo subjektivní přečtu destruktivní, ano, není to moc vzdálené). Pro každého je smysl života něco jiného, ale chci se bavit o tom obecném smyslu života, který máme každý.

Je obecně známo, že chceme to, co nemůžeme mít. Neplatí to ale logicky pro všechno. Jako příklad vám dám to, že když máte úžasného přítele, který vás skutečně miluje, a i vy milujete jeho, přirozeně nebudete chtít někoho jiného. Píšu to proto, abyste mě pochopili.

Mojí pointou je, že teď, kdy nemůžeme jít do kavárny na naše oblíbené cappuccino, do restaurace, kam rádi chodíme s kamarádkou, nemůžeme se jít projít bez toho, aniž bychom zápasili s rouškou, si toho všeho, co jsme považovali za samozřejmé, vážíme přece jen o trochu víc. Toho, že každý den můžeme dělat téměř vše, co chceme, co nás baví. Zkrátka toho, že můžeme svobodně žít.

To mě dovedlo k myšlence, pro co žijeme. A začala jsem (bohužel) přemýšlet nad tím, jestli já nebo kdokoliv jiný žijeme správně a tak, jak bychom měli. Myslím si, že každý o tomto někdy přemýšlel, tohle je prostě nevyhnutelné. A nějak jsem došla k tomu závěru, že abychom žili „správný“ a „jak-bychom-měli-žít“ život, musíme dělat chyby a ponaučit se z nich. Jako když se pětileté dítě poprvé dotkne něčeho horkého a spálí se – pro příště už ví, že to může bolet.

Když nám bylo 5, všichni se nás ptali na to, čím chceme být, až budeme velcí. Naše odpovědi byly většinou astronaut, popelář nebo v mém případě princezna (dnes by to možná byl youtuber/influencer). Když nám bylo 10, ptali se znovu. Odpovídali jsme: zpěvačka, architekt nebo herec. Když nám bylo šestnáct, chtěli seriózní odpověď, ptali se nás dokonce na odborném semináři a odpovídali jsme: nevím, protože se nechci ukvapit. Nejsme ale ve věku, kdy bychom měli dělat těžká a rychlá rozhodnutí. Jsme ve věku, kdy máme zkoušet věci a dělat chyby. Nebojte se toho, že nastoupíte do špatného vlaku. Klidně studujte filozofii, i když je dosti možné, že po studiu nenaleznete uplatnění. Změňte názor a potom ho klidně změňte znovu. Dělejte chyby a dělejte jich co nejvíc. Protože když je budete dělat a potom vám někdo položí tu otázku, na kterou jste neměli odpověď, nebudete si muset vymýšlet a nebudete muset říct, že prostě nevíte, protože už budete vědět.

Každý se tím musí nějak probojovat. Zkušenost je nepřenosná, takže to nikdo neudělá za nás. A to je to dobré. Až budete umírat, budete za to vděční. Pravděpodobně ne za umírání, ale za něco jiného. Za zjištění, že „dělat chyby = žít“. Tenhle vzorec vás pravděpodobně žádný učitel matematiky nebo fyziky nenaučí.

Nechci být příliš ofenzivní, ale opravdu si někteří myslíte, že budete ve stáří vzpomínat na to, jak strašně skvělé bylo to, jak jste se jednou v pátek večer tak děsně moc naučili otázky na elektrostatiku, a že umíte vyjmenovat vlastnosti všech

chemických prvků? Tak to určitě ne. Neberte to ale prosím ani tak, že vás nabádám k tomu, abyste hodili veškeré vzdělání za hlavu a chodili na party každý víkend.

Až budete ve čtyřiceti vozit své děti ráno do školy, nikdy nebudete vzpomínat na to špatné. To že jste ze stresu brečeli nad fyzikou vám bude z ničeho nic úplně jedno. Teď to sice vypadá jako celoživotní trauma, ale uvidíme. Jediné, co budete mít ve vzpomínkách, budou hlášky vašich učitelů, kteří opravdu věřili tomu, že vám to natlučou do hlavy, nebo že všichni odevzdají peníze na pracovní sešity včas, stupidní dotazy a odpovědi vašich spolužáků nebo školní výlety... A všech, kterých se zeptáte na nejlepší období jejich života, nikdy to není něco jiného než období střední školy, protože tohle období je jako stvořené na dělání chyb. Tak je dělejme pořádně. A dělejme to, co nás baví.

„Většina lidí žije svůj život v tichém zoufalství a do hrobu uléhají s písní, kterou nestihli zazpívat.“

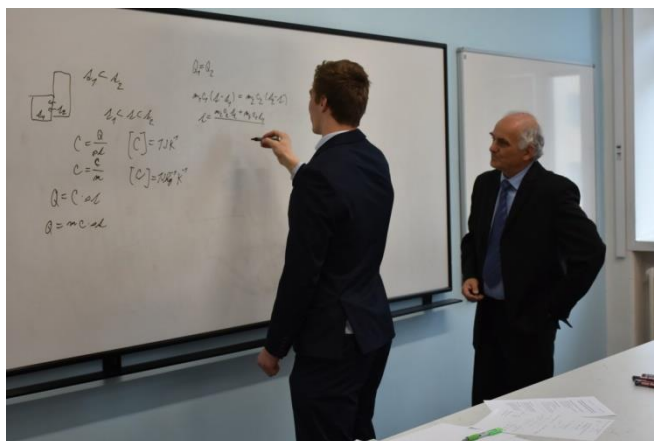
Jak to bude letos s maturitami?

Viktorie Knapková

Jsi maturant a zajímá tě, jak to bude s letošními maturitami? Pak je tento článek přesně pro tebe. Najdeš tady shrnutí všech dosavadních návrhů vlády ohledně letošních maturit.

První otázkou je termín. Zatím to tedy vypadá, že termín bude tři týdny po návratu studentů do školy. Což je myslím výhoda, protože kdo by nechtěl čas navíc? Další změnou je vyhodnocování maturitních testů. Testy by vyhodnotila samotná škola a nikoliv CERMAT. S ohledem na časovou tíseň bude také letos ze společné části maturity vypuštěna písemná část z českého a cizího jazyka. To už je tedy druhá výhoda.

U maturit bude tedy klíčové, zda se školy otevrou do 1. června 2020. Pokud ano, budou maturity probíhat sice bez jedné části, ale jinak v obdobné podobě jako každý rok. No a na řadu přichází největší výhoda. Pro případ, že se školy do 1. června 2020 neotevrou, bude maturitní vysvědčení pravděpodobně vystaveno na základě studijních výsledků žáka z posledních tří vysvědčení. Pokud žák v posledním ročníku v pololetí neprospěl, škola mu umožní vykonat komisionální přezkoušení, aby mohl v případě úspěchu maturitní vysvědčení získat také. Problém pak může nastat u



učňovských oborů nebo u těch studentů, kteří chtějí náhodou maturovat z takového předmětu, který v uplynulém roce ani neměli.

Osobně bych to vyhodnotila tak, že i přes hrůzy současné situace nejen u nás ale vlastně po celém světě, se tady našla alespoň jedna pozitivní věc, a to právě maturity. My ostatní, kteří ještě nejsme v maturitním ročníku můžeme jen závidět maturantům jejich zkrácené nebo dokonce žádné absolvování

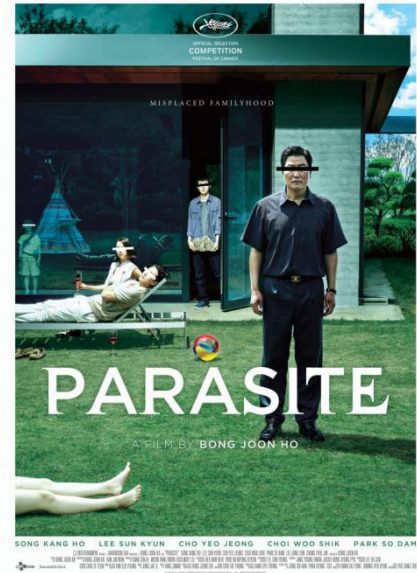
maturit. Tak uvidíme, jak to všechno (nejen) pro maturanty dopadne...

Parazit společnosti

Jakub Zeman

Spousta lidí jistě postřehla loňský snímek *Parazit* (v anglické distribuci *Parasite*, v originále *Gisaengchung*, *기생충*), který uchvátil spousty filmových fanoušků a kritiků po celém světě i přes skutečnost, že film vznikl čistě v jihokorejské produkci. Úspěch satirického dramatu však dalece přesáhl celosvětovou popularitu a spolu s vydělanými 204 miliony dolarů se jeho autoři dočkali také šesti nominací na Oscara, nejprestižnější udělované filmové ocenění, z nichž proměnili celé čtyři nominace – *Oscar za nejlepší původní scénář*, *Oscar za nejlepší režii*, *Oscar za nejlepší cizojazyčný film* a *Oscar za nejlepší film*.

Tato skutečnost vzbudila ohromné pozdvižení, poněvadž pro ne-americké filmy je výhra Oscara velmi málo pravděpodobná, což také podtrhuje obrovská konkurence letošního udělování, kdy film musel stát proti dílům legendárních režisérů, jakými jsou například Quentin Tarantino s jeho poctou kinematografii 60. let, *Tenkrát v... Hollywoodu*, Martin Scorsese se svou gangsterkou *Irčanem* nebo Sam Mendes s válečným dramatem *1917*. A to nemluvě o oceňovaných filmech jako psychologické drama *Joker*, závodní *Le Mans '66* a komedie *Králíček Jojo*.



Samotný Parazit si ale přesto své Oscary jednoznačně zaslouží, poněvadž zpracovává příběh, který odpovídá společenské situaci ve většině zemí světa, nejen v Jižní Koreji. Poukazuje totiž na úpadek společnosti jako takové a obrovské rozdíly mezi chudou a bohatou vrstvou, kdy například chudí studenti mají daleko menší šance na vysokoškolské vzdělání oproti studentům z bohatých poměrů, třebaže ti můžou mít daleko nižší předpoklady. Za jakýsi základ filmu se tedy dá považovat právě tato skutečnost doplněná faktem, kdy s bohatstvím zároveň přichází větší míra naivity, odsuzování a předpojatosti. Film si tak perfektně zahrává s divákovými pocity a díky skvělým dialogům a gradací děje jej doslova vytrhne z reality a přenesne na plátno či obrazovku. Jako takový obsahuje skvělé zvraty doplněné šířící atmosférou, které stojí na divákově empatii a lítosti, jež jsou postupně nahrazovány neklidem v očekávání konce se špatnými následky pro hlavní charaktery.

Jednoduše by se film dal popsat jako kritika dnešní společnosti, jehož myšlenkou je poukázání na rozdíly společenských vrstev, kdy film disponuje originální zápletkou, chytrými zvraty, poutavě napsanými postavami a náležitě také dialogy, které často chybí i v americké velkorozpočtové produkci.

Samotný *Parazit* svým úspěchem tudíž představuje jistou naději filmům vznikajícím v jiné než americké produkci, přičemž v důsledku by mohl být opěrným bodem pro díla ze zbytku světa, která mohou dát světové kinematografii mnohé skvosty a kulturně tak přispět jak samotné filmařině, tak zemím, v nichž by vznikla.



Co budu dělat sám s volným časem?

Lukáš Červinka

Pondělí:

Jsem sám doma, žena na týden odjela. Je to skvělý pocit, velmi příjemná změna. Myslím, že tu prožijeme se psem nezapomenutelný týden. Udělal jsem přesný plán a rozvrh. Vím přesně, kdy vstanu, kolik času strávím v koupelně a kolik přípravou snídaně. Propočítal jsem také čas na mytí nádobí, úklid, psí procházky, nákupy a vaření. Když jsem odhadl celkovou dobu, velmi příjemně mě překvapilo, že budu mít spoustu volna. Nechápu, proč ženy tolik povídají o domácnosti a dělají z toho takovou vědu, když je to činnost, která vyžaduje tak málo času. Jde jen o to, jak si ho zorganizovat. Večeříme každý kotletu. Já i pes. Na stole mám svíčku, protože to dělá pěknou atmosféru, také sváteční prostírání a ve vázičce růži. Pes měl jako předkrm paštiku a keks jako dezert. Piju víno a kouřím doutník. Už dlouho jsem se necítil tak dobře.

Úterý:

Musím se znova podívat na svůj rozvrh. Zdá se mi, že bude potřebovat malé změny. Psovi jsem vysvětlil, že každý den není svátek, a tudíž nemůže mít vždy předkrm a hlavně 3 misky, které pak musím umývat. Při snídani jsem si všiml, že výroba pomerančové šťávy má jednu nevýhodu – ovoce znečistí celý přístroj. Jiná možnost – udělat šťávu rovnou na dva dny, pak bych nemusel stroj mýt denně. Objev: Zjistil jsem, že párky mohu ohřát v polévce a ušetřit tak jednu nádobu, kterou potom nemusím mýt. Rozhodně nemíním denně luxovat, jak si to přála žena, úplně postačí jednou za dva dny, důležité je se přezout a otřít psovi packy. To je vše, jinak se cítím skvěle.

Středa:

Mám pocit, jako by mi domácnost zabírala více času, než jsem odhadoval. Budu muset svou činnost zracionalizovat. První krok: Koupil jsem jídlo v sáčku. Nemusím přece ztrácet čas neustálým vařením. Jídlo se přeci nemá připravovat déle, než se jí. Stlaní je další problém. Nejdříve rozhazovat příkrývky, poté větrat, pak složité stlát. Myslím si, že není nutné stlát každý den, když zase večer ulehnu do lože. Mám při stlaní pocit marnosti. Také psovi už nepřipravuji složité jídlo, koupil jsem tedy už to hotové pro psy. Tvářil se divně, ale nedá se nic dělat. Když já mohu jíst hotové jídlo, může i on.

Čtvrtek:

Už žádné pomerančové šťávy. Jak takový nenápadný pomeranč dovede ušpinit celý přístroj, je neuvěřitelné. Kupuji už hotovou šťávu v lahvích. Objev – podařilo se mi vylézt z postele tak, že jsem skoro vůbec nenarušil příkrývky. Pak stačilo jen trochu uhladit deku. Ovšem, chce to cvik a je nutné, aby se člověk v posteli při spánku moc nevtěl. To znamená, nestřídat často polohy. Bolí mě kvůli tomu trochu záda, ale to lze odstranit horkou sprchou. Taky jsem se přestal každý den holit. To je tedy opravdová ztráta času. Navíc tím získám čas, který mi chyběl, a kterým disponuje žena, která se holit nemusí. Zjištění: Je zbytečné jíst pokaždé z jiného talíře, přidělovat se tím nádobí, a to je hotové mrhání. Také pes jí už jen z jedné misky. Je to konec

konců jen zvíře. Poznámka: Dospěl jsem k závěru, že luxovat stačí jen jednou týdně, často ani to ne. K obědu i k večeři jsem měl párky a velmi mastnou polévku.

Pátek:

Konec ovocným šťávám. Lahve jsou moc těžké a já nejsem Herkules. Zjišťuji následující: ráno párek chutná dobře, v poledne méně, večer vůbec. Když člověk jí párky déle jak dva dny, může to způsobit i lehkou nevolnost. Pes dostal sušené jídlo. Je to stejně výživné a neumaže to misku. Jinak bych si už připadal jako automatická myčka na nádobí. Přišel jsem na to, že polévku lze jíst rovnou z hrnce. Chutná stejně! Žádné talíře, žádná naběračka. Přestal jsem vytírat podlahu v kuchyni. Tato činnost mi šla na nervy jako před tím stlaní. Mám dojem, že mám moc odpadků. Nevím ale, odkud se berou. Musím s nimi běhat ven. Poznámka: konzervy nepřipadají v úvahu, protože se umaže otvůrák.

Sobota:

Nač se večer svlékat, když se ráno zase musím oblékat. To si raději déle poležím. Navíc se nemusím vůbec přikrývat, takže postel zůstane perfektně ustlaná. Pes nadělal drobečky. Vynadal jsem mu, že nejsem jeho služka. Zvláštní, uvědomil jsem si, že takhle se mnou občas mluví moje žena. Dnes je den holení, ale vůbec do toho nemám chuť. Můj nervový stav není dobrý. Snídat budu jen to, co se nemusí rozbalovat, otvírat, krájet, mazat, vařit nebo míchat. Všechny tyhle činnosti mě rozčilují. Plán: oběd sním přímo ze sáčku, rovnou nad sporákem. Žádné talíře, žádné příbory, žádné prostírání a jiné nesmysly. Trochu mě bolí dásně, možná je to nedostatek ovoce, které je moc těžké na dopravu. Třeba je to začátek kurdějí. Odpoledne telefonovala žena a ptala se, zda jsem umyl okna a vypral prádlo. Hystericky jsem se rozesmál. Řekl jsem jí, že na takové věci nemám vůbec čas. Mám problém s vanou. Ucpala se špagetami. Moc mi to ale nevadí, protože se už stejně nespřchuji. Poznámka: jíme-li se psem rovnou z ledničky, je zapotřebí to udělat rychle, aby nezůstala dlouho otevřená.

Neděle:

Pozorovali jsme se psem z postele, jak v televizi jedli lidé nejružnější pokrmy a lahůdky. Oba jsme měli pusy plné slin. Jsme oba zesláblí a mrzutí. Ráno jsme snídali něco z psí misky. Ani jednomu z nás to nechutnalo. Měl bych se umýt, oholit, učesat, udělat psovi jídlo, jít s ním ven, umýt nádobí, uklidit, nakoupit a udělat celou řadu jiných věcí, ale už se mi nedostává síl. Mám pocit, že se neudržím na nohou, a že mi slábne zrak. Pes přestal vrtět ocasem. V posledním pudu sebezáchovy jsme se odplížili do restaurace. Jedli jsme skvělá různá jídla na různých talířích více než hodinu. Pak jsme odešli do hotelu. Pokoj je čistý, uklizený a útulný. Rozházal jsem postel a opět spal jako na začátku expedice. Myslím si, že je to ideální řešení, protože takhle skutečně ušetřím spoustu času. Až se zotavím, budu přemýšlet k čemu ho použiji.

